

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 14

1. dubna 2012

Cena: 8 Kč

OSLÁTKO

Když se blížili k Jeruzalému, k Betfage a Betanii u Olivové hory, poslal Ježíš dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte do vesnice, která je před vámi, a hned, jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! A řekne-li vám někdo: „Co to děláte?“, odpovězte: „Pán je potřebuje a hned je sem zase vrátí.“

Učedníci kývli, že rozumějí, a vydali se po cestě směrem k vesnici. Po chvíli došli k rozcestí. „A teď kudy?“ „Podívej, tamhle vidím přivázaného osla!“ „Výborně, to bude on.“

Po pár desítkách metrů dorazili k ohradě, u níž byl přivázan osel. Zdaleka však nebyl sám – oslů různého stáří i velikosti tu bylo dobrých dvacet a vedle stála velká cedule, jež hlásala: „Pronájem oslů za výhodné ceny“. Než se rozkoukali, už se k nim hrnul rtuťovitý stařík, patrně majitel:

„Dobrý den, pánové! Čím mohu posloužit? Přejete si oslíka na prožd'ku či snad potřebujete odvézt nějaký náklad? Jistě pro vás najdeme to pravé. Dovoluji si upozornit též na množstevní slevy při pronájmu většího počtu zvířat či při dlouhodobějším pronájmu...“

„Promiňte, Pán nás poslal, abychom mu vypůjčili oslátko. Že ho potřebuje, ale hned ho zase vrátí...“ trochu nejistě pravil jeden učedník.

„Velmi dobře, pánové, oslátko tu mám čtyři, račte si vybrat“ a vedl je na druhý konec ohrady. „No, víte, mělo by to být oslátko, na kterém ještě nikdo neseděl.“

„Ach, tak to máte, pánové, opravdu štěstí, že jste narazili na můj podnik. Já jsem totiž schopn zákazníkům splnit i taková speciální přání. Výborně, výborně, mám tu jedno takové panenské oslátko – jak se vám líbí? Dovoluji si ovšem upozornit, že to bude s příplatečkem...“

„Promiňte, to bude asi nedorozumění, Pán nám o placení nic neřikal. Povádal, že když vám vyřídíme, že je potřebuje, tak že nám ho beze všeho poskytnete.“

„Ale, pánové,“ usmíval se obchodník a jeho pohled říkal: Pokus to byl sice dobrý, ale já nejsem, holenku, včerejší! „Jistě chápete, že mám jistou režii, a i když je pro mne nesporně velká čest vašemu pánovi posloužit, nemohu se úplně zruinovat. Co byste však řekli tomu, kdybych vám pronajal tři oslíky – i pro vás dva – bylo by to s dvacetiprocentní slevou! A pokud byste je vraceli až zítra, hodinovou sazbu bychom samozřejmě také upravili. Já jsem vždy ochoten se nějak dohodnout, aby byl zákazník spokojený. Víte co, pánové, pojďte ke mně domů, trochu se občerstvíme a jistě dohodneme dobrý obchod!“

„Já si nejsem jistý, jestli...“ váhavě odporoval jeden z učedníků, ale obchodník jej jen s úsměvem popadl za paži a vedl ke svému domu. A už seděli ve stínu fíkovníku a obchodníkova dcera (nebo snacha či snad manželka?) jim servírovala ovoce a ředěné víno.

„Tak já bych to viděl takto,“ plynule navázal obchodník. „Vy si u mě pronajmete tři osly, z toho jeden z nich bude zaručeně panenský, na čtyřadvacet hodin a já, protože dnes mám opravdu velkorysou náladu, vám budu účtovat pouhých deset denárů. Upozorňuji vás, pánové, že normální cena by byla více než dvojnásobná, ale vy jste mi od prvního okamžiku velice sympatičili. Tak co na to říkáte? Plácnete si?“

„Nezlobte se, my s sebou opravdu nemáme žádné peníze. Víte, neočekávali jsme, že budeme muset za oslátko platit,“ odvážil se namítnout učedník.

„Pán jistě žertuje, že?“ stále ještě se usmíval obchodník.

„Obávám se, že ne...“ s opravdovou obavou v hlase odpověděl učedník.

Obchodník se přestal usmívat. Když učedníci, doprovázeni nadávkami a hrozbami, utíkali od jeho ohrady, na rozcestí se ohlédl. Na druhé cestě, u plotu, spatřil přivázané oslátko...

Jana Krajčířiková

Vesnice Betfage dnes

ŽIVOTEM BRATRA FARÁŘE RADKA HOBZY

„Přál bych Radkovi i Tobě, aby jeho rozhodnutí pro studium na naší fakultě bylo provázáno hojnou Boží milostí. Vím sám z mnoha let přátelského styku s Tebou i s Tvou rodinou, jak jste měli vždy církev rádi, a velmi bych se radoval z toho, ucít-li Radek v sobě hlas Božího volání k církevní službě, ve které může při svých schopnostech našemu náboženskému dílu mnoho prospět.“

Nedávno tomu bylo požeňaných osmdesát let, co se 15. března 1932 JUDr. Ladislavu Hobzovi a Františce, rozené Vlachové, v třebičské nemocnici narodil prvorozený syn Radek. (Úřední podoba jména, kterou však bratr farář nepoužívá, je Radoslav.) V prosinci 1933 Františka Hobzová přivedla na svět ještě mladšího Ivana. Jak bylo v naší církvi obvyklé, oba synové vyrůstali v úzkém sepětí nejen s náboženským životem Církve československé, ale cvičili také v třebičském Sokole; Radkovi během školních let přibýly i hodiny klavíru u prof. Havlíčkově-Placákové.

První výraznější zlom v životě Radka Hobzy nastal s počátkem okupace Československa. Jeho otec, jenž vedl v Třebíči advokátní kancelář, byl v předválečné době členem městské rady za Československou stranu národně socialistickou, starostou místní sokolské jednoty a významným kulturním či novinikem. Nebylo tedy divu, že byl 1. září 1939 v rámci preventivní zatýkácké akce Albrecht I., vedené proti elitě českého národa, jako tzv. rukojmí zatčen. Trvalo to čtrnáct dní, než německé bezpečnostní složky rozhodly o jeho propuštění. Otec se však domů vrátil jen nakrátko. Na jaře započatá odbojová činnost v rámci Obrany náro-

da mu v prosinci 1939 vynesla nové zatčení, tentokrát si pro něho přijelo brněnské gestapo. Před i po odsouzení na 6 let těžkého žaláře pak prošel řadou věznic a káznic, aby se zbědovaný, ale živý, koncem května 1945 vrátil k rodině do Třebíče. Radek, který otce naposledy zahlédl v roce 1940 za zdi Kounicových kolejí, když jej s bratrem maminka několikrát vzala do Brna na povolenou návštěvu, mezitím absolvoval první večeri Páně a nastoupil na třebičské gymnázium.

Po válce se Radek opět zapojil do činnosti obnoveného Sokola – pomáhal jako vedoucí družstva při cvičení žáků, chystal scénu a četl texty během divadelních loutkových představení sokolského dorostu, jezdil na tábory. Své první literární pokusy otiskoval v třídním gymnazijním časopise Tercián (později přejmenován na Student), o jehož vydávání se staral. Inspirací se mu staly Foglarovy Rychlé šípky. Gymnazijní studia zakončil v roce 1951 maturitní zkouškou, kterou složil s vyznamenáním.

Počátek padesátých let byl v Československu silně poznamenán bojem komunistického režimu proti „náboženskému tmářství“ a snahou o ateizaci společnosti. Budování „beztřídní“ společnosti násilně rozdělovalo obyvatelstvo na rovné a rovnější, lidé byli tzv. kádrováni, mocní či spíše nemocní rozhodovali o osudech jednotlivců. Nábožensky a sokolsky „zatíženému“ Radkovi byla zamítnuta jeho žádost o studium na Filosofické fakultě UK v Praze (obor dějepis, filosofie) s odůvodněním, že jeho žádosti „nemůže být vyhověno, poněvadž přijímací komise na základě prozkoumání dokladů a po zhodnocení přijímacího pohovoru do-

spěla k přesvědčení, že žadatel svojí dosavadní prací ještě dostatečně neprokázal, že má předpoklady se stát pracovníkem ve zvoleném oboru, jakého potřebuje budování socialismu v Československu.“ Ačkoliv se tedy Radek chtěl původně věnovat studiu historie a filosofie, okolnosti jej nakonec zavály na nově zřízenou Husovu československou bohosloveckou fakultu (HBF), jejímž prvním děkanem byl František M. Hník. Právě on je autorem úvodních vět tohoto článku, kterými v červenci 1951 reagoval na dopis Ladislava Hobzy, zda by si jeho syn mohl podat žádost k bohosloveckému studiu na naší fakultě. V září 1951 přišlo souhlasné stanovisko a Radek koncem měsíce odjel k zápisu a nastoupil k řádnému studiu na HBF. Pro farářskou službu se rozhodl i přes skutečnost, že jeho odvolání na Filosofické fakultě bylo vyřízeno kladně – ovšem pro obor čeština, ruština. Naše církev tak „díky“ režimu postavenému na ateistické ideologii získala teologicky pevně zakotveného a ve službě neúnavného kněze a svědomitého historika.

K historii se Radek Hobza záhy dostal i na HBF. Díky prof. Miloslavu Kaňákovi, který zde vedl katedru církevních dějin, mu byla v roce 1952 v Náboženské revui č. 3 otištěna vůbec jeho první historická práce – recenze na Píseň o vítězství v Domažlicích od Vavřince z Březové, kterou do češtiny básnicky přeložil J. B. Čapek. Ještě v témže roce se s dalším bohoslovcem Karlem Krásným podílel na vydání Farského Postil, když pod vedením prof. Kaňáka byli pověřeni sestavením rejstříků a obsahu knihy. Podobně jako jiní bohoslovci si i Radek Hobza hledal

Dokončení na str. 3

Aforismy z Babylonu

Zdaliž Bůh neobrátí moudrosti tohoto světa v bláznovství?
1. Korintským 1,20

- * Čára: Písmo není nic než pokřivené já.
- * Díra: Já jsem skutečná. To, co je vidět, se pouze zdá.
- * Ďábel: Věřte mi! Neexistuji.
- * Hniloba: Teprve já jsem dovršení zralosti.
- * Klec: Tady máš zobání a zpívej!
- * Kolejnice: Zaručujeme usměrnění vašeho pohybu vpřed.
- * Kolotoč: Kdepak! Pokrok se nedá zastavit!
- * Lešení: K čemu dům? Já si stačím!
- * Lež: Pravda? Jak můžete věřit něčemu tak primitivnímu?

MIROSLAV MATOUŠ

Postní usebrání

Člověk se v postním čase zastaví a myslí na usebrání. Snaží se alespoň chvílemi oprostít od přívalu nejrůznějších, často i zbytečných činností a informací, odpoutat se od všeho, co nás odvádí od spočinutí v klidné mysli. Vyhýbá se tomu, co mu brání na cestě do nitra. Touží být blíže Hospodinu, otevírá své srdce pro Krista. Na tuto cestu bere s sebou v modlitbách své bližní. I pro ně vyprošuje klid, ten šalom, který je nad veškeré pomýšlení. Ponořen v meditačním zklidnění přemítá pak o tom, co je opravdu důležité.

V čase půstu si zřetelněji srovnáváme hodnoty. Uvědomujeme si základní pilíře křesťanství: odpovědnost, naději a odpuštění. Máme odpovídat Dárci života. Odpovídáme právě svým křesťanským postojem vůči lidem kolem nás. Neměli bychom si žít jen svoji osobní zbožnost, ale máme být zbožní ve vztahu k Bohu i k bližnímu. Pokud člověk nevyzařuje tyto hodnotové postoje, tak něco není v pořádku. Proč tu vlastně my křesťané jsme? Na jaké události stojí naše víra? Vidíme před sebou Ježíše jedoucího na oslátku, které ho symbolizuje jako neválečného krále a vyhlašovatele pokoje pronárodům. Máme vycházet z Boží pravdy, kráčet za Ježíšem. Ve společenství s ním jsme nepřetržitě proměňováni. Ježíš se nám zjevuje nově jako Vzkříšený. Měli bychom umět přijmout Ježíše do čistého srdce, oprostěné mysli. Jde nám o pravé ježíšovství. S ním budou zářit naše duchovní oči. Je to povznášející, vnímáme dech věčnosti.

Hledáme v postním usebrání to podstatné a nejdůležitější: Boží království. Odevzdáváme se Ježíši a Bohu. Nenechme se od této cesty odvádět lacinými vějičkami, konzumním způsobem života, hromaděním statků, povrchní zábavou. Dostali jsme příslib spásy. Jsme zachraňováni nevýslovnou milostí a zahrnováni světlem a dokonalou láskou.

Ocitáme se skrze upřímnou víru a následování už kouskem své bytosti doma, ve věčnosti.

Stáváme se součástí Božího království, které je tu pro nás už přichystané.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

ŠESTÁ NEDĚLE POSTNÍ - KVĚTNÁ (PALMARUM)

Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!

MATOUŠ 21,9

První čtení: Izajáš 45,21–25

Tužby:

2. Abychom se k oběti Kristově s důvěrou upínali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom ukřižovanému Spasiteli naše srdce otvírali, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Milosrdný Otče, v tajemství utrpení svého Syna jsi nabídl světu vykoupení a věčný život. Shromáždí si nás okolo Kristova kříže a uchovej pro den vzkříšení! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Filipským 2,5–11

Evangelium (Pašije): Marek 14,1–15,47

V případě časové tísně lze přečíst pouze text Marek 15,1–39

Verše k obětování: Žalm 22,28–29

Modlitba k požehnání:

Bože naší pomoci a síly, náš hlad po smyslu života jsi nasytil duchovním pokrmem a nápojem. Posiluj naši víru, abychom skrze smrt a vzkříšení tvého Syna dospěli do plnosti spásy! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 239, 240

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ UZDRAVOVÁNÍ

49

Uzdravení setníkovy sluhy Mt 8,5-13; L 7,1-10 Uzdravení Petrovy tchýně Mk 1,29-31; Mt 8,14-15

Pokračování z minulého čísla
Experimentátor jménem Burgman prováděl jiný pokus. Vybral dvě osoby. Toho, kdo zprávu vysílal, usadil v horním pokoji a příjemce zprávy usadil v pokoji dole. Mezi místnostmi nebyl možný žádný hlasový nebo zvukový kontakt. Před příjemcem byla deska se čtyřiceti osmi čtverci. Příjemce měl zavázané oči. Mezi ním a deskou se čtverci byla tlustá záclona. V ruce měl ukazovátka, kterým měl na příkaz vysílajícího označit určitý čtverec. Podle zákonů náhody mohl určit jen čtyři případy správně při stoosmdesáti pokusech. On jich určil sedesát. Nepochybně to byla mysl vysílajícího, která mysl příjemce takto ovlivnila. Další pokusy se týkaly hypnózy, kterou jistý dr. Janet ovlivňoval na dálku mysl lidí.

Všechny příklady ukazují, že je možné na dálku působit na mysl člověka pouhou myšlenkou, i když dosud nevíme, jakým způsobem se to děje. Jestliže je něčeho takového schopna mysl člověka, oč větší sílu uměl dát své myšlence Ježíš Kristus?

William Barclay: *The Daily Study Bible, The Gospel of Matthew, volume 1, revised edition, The*

Saint Andrew Press, Edinburgh 1. ed. 1956, revised ed. 1975, reprint 1977, 1979, 1982, 1983, 1985, 1986

Zkrácený překlad:
Jiřina Kubíková

UZDRAVENÍ PETROVY TCHÝNĚ

Markova verze (Marek 1,29-31)
František Kovář: *Výklad evangelia Markova, edice Blahoslav, svazek XIV., Praha 1941, str. 29-30*

Tuto perikopu čerpal evangelista patrně z pramene, který byl napsán Petrovým průvodcem Janem Markem na základě Petrových vzpomínek a kázání. Vypravování je prosté, není ve službě žádné zvláštní teorie. Ježíš je sice jeho středem, ale není mimořádně vynášen. Je to prostá uzdravovací historie, z nejstarších forem evangelijní tradice.

(29) Petr měl patrně ve svých vzpomínkách zachováno, že Ježíš v Kafarnaum ze synagogy, kde poprvé vystoupil, šel do jeho domu a tam uzdravil z horečky jeho tchýni. Podle tradice, zachované v evangeliu Janově (1,44), pocházel Petr z Betsaidy, která ležela za Jordánem, blízko severovýchodního břehu jezera Galilejského, a do Kafarnaum se asi přijel. Také

apoštol Pavel potvrzuje, že byl ženat (1 K 9,5). Jak bylo v Palestině zvykem, bydlil nyní v domě své tchýně v Kafarnaum. Jeho bratr Ondřej tam bydlil rovněž, provozovali společně rybářství. Do Petrova domu provázeli Ježíše také oba synové Zebedeovi. Hned jak vyšli ze synagogy, vstoupili s Jakubem a Janem do domu Šimonova. (30) Šimonova tchýně ležela v horečce a hned mu o ní pověděli. Není řečeno, jakou horečnatou nemoc Petrova tchýně měla. Ale lze si to domyslet. U Genazaretského jezera, kde je kraj bažinatý, jsou do dnes časté horečnaté nemoci druhu malariového, při nichž nemocného občas přepadávají zimnicové a horečnaté záchvaty, po kterých následuje těžká malátnost. Snad trpěla Petrova tchýně takovou nemocí. Evangelium nevypráví, že Ježíš byl pozván do Petrova domu, aby ji uzdravil. Spíše se z vypravování zdá plynout, že Petr Ježíšovi nabídl pohostinství ve svém domě a že ten den, kdy Ježíš poprvé vystoupil v synagoze, zastihli tchýni nemocnou záchvatem horečnaté choroby.

Připravila a přeložila:
Jiřina Kubíková
Pokračování příště

Nad Písmem

KRÁL NA OSLÁTKU

Květnou neděli začíná pašijový týden, který tradičně otevírá zvěst o vjezdu Pána Ježíše do Jeruzaléma – nikoli na koni, na němž by tehdy musel přijet král, který by se chtěl ujmout politické moci, ale na oslu, dokonce na oslátku, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Tato narážka zřejmě odkazuje na oslátku, na kterém podle Zacharjášova proroctví (Za 9,9) přijede král pokoje, ale jak upozorňuje Justin Martyr, křesťanský spisovatel z 2. století, i na oslátku z proroctví daného pokolení Judovu (Gn 49,11), z něhož byl očekáván Mesiáš. Toto proroctví ve své písni připomíná i písničkář Sváťa Karásek: „Přiváže oslátku ke kmene vinnému, k révovi dobrému oslátku své. Práti bude pak ve víně roucho své, ve víně rudém knížecí šat.“ Když dnes jako křesťané slyšíme tato slova, bezpochyby nám propojuj oslavovaného krále pokoje přijíždějícího do Jeruzaléma s krví zbroceným králem korunovaným trnovou korunou a ukřižovaným na Golgotě. Jasně tak cítíme, že to oslátku z vjezdu do Jeruzaléma ukazuje stejným směrem jako velikonoční beránek – ukazuje ke kříži, a přece zároveň i ke vzkříšení, k tomu pravému hodu připravenému kolem stolu Božího království. Tak jako všechny neděle v postním období zůstaly v křesťanské tradici svátečními dny, kdy se oslavovalo Kristovo vzkříšení a přestávala platit přísná postní pravidla, tak to zvláštním způsobem smíme vidět právě na Květné neděli a na události, kterou připomíná. Pán Ježíš nebyl žádný su-

char a měl bezpochyby velký smysl pro humor. Tím není nikterak uměněn jeho kříž a všechna bolest a opuštěnost, kterou na něm zakusil. Přesto však radost spojená s vjezdem do Jeruzaléma, který předchází jeho cestě utrpení a kříže, není něčím falešným a klamným. Je radostí blízkosti Božího království, je radostí z přítomnosti ženicha na svatbě. Proto ty ratolesti a květy, proto ten koberec z pláštěů, proto to slavnostní prostírání. Neděje se tak náhodou či proti vůli Pána Ježíše, naopak on sám k tomu dává popud, když dva ze svých učedníků pošle do vesnice pro oslátku. Někteří by dnes možná tuto událost označili jako happening: Král na vypůjčeném oslíkovi obklopený skupinou svých příznivců, nikterak významných ochotníků, amatérů pocházejících většinou z řad galilejských rybářů. Kdo by bral vážně takové divadlo? A přece ta radost, kterou tahle chvíle vzbudí, a očekávání, které v mnohých vyvolá, se pro jiné stanou příčinou obav a strachu. V Jeruzalémě totiž Pán Ježíš se svým doprovodem nezamíří ke královskému paláci či k římské pevnosti, ale do chrámu. Možná, že už tím některé z tehdejších nadšených vítáčů zklame, ale zároveň tak ukáže, odkud je třeba začít s nápravou a obnovou. A to je něco, co se dotýká i nás a právě nás, kteří dnes máme být těmi živými kameny, z nichž chce vzkříšený Pán Ježíš stavět svůj chrám. Květná neděle je tak pro nás vždy znovu výzvou k zamyšlení nad tím, zda také my nejsme tě-

Mk 11,1-11

mi, kteří navzdory tomu, že vítají krále na oslu, vlastně nečekají, že i tento král nakonec přeseďne na koně. Přiznejme si, že i my dnešní křesťané bychom alespoň občas byli rádi s Pánem Ježíšem (jak se dodnes říká) „na koni“. Chtěli bychom ho mít tam, kde není, zatímco k jeho blízkosti pod křížem našich bližních i pod naším vlastním křížem zůstáváme někdy slepí. Kéž tedy i nám zvěst Květné neděle ukáže k radosti, o které svědčí básník Zdeněk Svoboda:

*Kdyby tak čas běžel někdy pozpátku
chtěl bych jít s ním
a potkat muže na kulhavém oslátku
netřhat k jeho slávě listoví
neklanět se válečnému Kristovi
nekřičet chraptivě na pozdrav
nedrat se mezi hrozny hlav
jen mlčet mlčet a vyprosít si čest
být oslem oslíkem
a moci Krále nést.*

Štěpán Klásek

**Pane,
prosíme,
daruj nám pokoj,
který nemůže dát,
ale proto také ani vzít svět.
Daruj nám radost,
jejímž nevysychajícím
zdrojem je nejen v čase,
kdy se nám navenek daří,
ale i v čase těžké
životní zkoušky
tvá blízkost.
Amen.**

ŽIVOTEM BRATRA FARÁŘE RADKA HOBZY

Dokončení ze str. 1

během studií sbor, kde by mohl poznávat praktický život církve a inspirovat se pro svoji vlastní duchovenskou dráhu. Začal tak s několika dalšími bohoslovci navštěvovat setkání vinohradské mládeže, kterou vedl Třebíčák Hynek Pohl. Nezáhálal ani během letních prázdnin, když se mu namísto zakázaných setkání církevní mládeže podařilo zorganizovat dva běhy lesní brigády – známý to fenomén zejména z prostředí Českobratrské církve evangelické – ve Smržovce v Jizerských horách. V roce 1954 si Radka Hobzu vyhlédl prof. František M. Hník a vybral si jej za „pověsila“ (pomocná vědecká síla) při své katedře sociální teologie, přičemž mu svěřil korekturu své chystané knihy Církev v čase rozhodování. Po úspěšném zvládnutí závěrečných zkoušek na HBF byl 19. června 1955 společně s Květou Dočekalovou, Irenou Urbanovou a Jiřím Svobodou v Husově sboru na Vinohradech pražským biskupem Miroslavem Novákem vysvěcen na kněze. O týden později sloužil svoji první bohoslužbu v rodné Třebíči a 1. července 1955 nastoupil za 592,60 Kčs jako „pomduch“ (pomocný duchovní) v Brně-Králově Poli.

Ve své první náboženské obci se Radek Hobza střídal s místním farářem Vladimírem Černým v konání bohoslužeb, v této době ještě probíhalo vyučování náboženství, a tak třidvacetiletý novokněz docházel týdně do pěti brněnských škol (docházkový sešit i s probíranou látkou má dodnes uschovaný). Důležitým okamžikem se v této době stalo pozvání k vojenskému odvodu, u kterého byl našťastí shledán obrany vlasti neschopným. Rok 1956 začal již v Brně-Židenicích, kde pomáhal všestranně aktivnímu faráři Adolfu Mádřovi. Pro celé Brno zde probíhaly netradiční varhanní nešpory, po kterých se přítomní faráři pravidelně scházeli ve farní kanceláři, kde probírali kazatelské texty na další neděli a debatovali. Seznámil se zde také s řadou bývalých členů brněnského Akademického klubu Tábor. Po půl roce se bratr farář opět stěhoval, tentokrát do Boskovic, které patřily pod náboženskou obec Blansko. Ve volném čase se věnoval psaní článků pro Český zápas či přípravě materiálů pro duchovní péči o děti a biřmovance. Široká diaspora náboženské obce a nečekaná výhra na vkladní knížku přivedla bratra faráře k rozhodnutí zakoupit motocykl ČZ.

Studentská léta na HBF nebyla pro nejednoho bohoslovce či bohoslovku pouze dobou namáhavého studia, ale i časem prvních lásek. Tak i Radek Hobza poznal na fakultě svoji budoucí ženu Libuši, rozenou Loužilovou, se kterou 29. června 1957 v královéhradeckém sboru Kněze Ambrože uzavřel svátost manželství. Oddával je biskup Bohumil Skalický, za svědky novomanželům byli Dagmar Wienerová s manželem. Sehnat však pro farářské manželství ustanovení do náboženských obcí blízko sebe nebylo nikterak snadné. Nakonec se Hobzovi stěhovali do Jihlavy a Radek byl ustanoven farářem v Dobroníně. V roce 1958 se manželům Hobzovým narodil syn Vladimír, v roce 1960 Radoslava a o šest let později mladší dcera Martina.

Ani v Dobroníně se bratr farář příliš neohřál a z rozhodnutí krajského církevního tajemníka byl narychlo „vyměněn“ s farářem Ladislavem Hradilem st. V červenci 1957 se tedy s manželkou stěhovali do Pacova, ze kterého byl po čtyřech letech přeložen do Počátek. Psal se pro naši církev sněmovní rok 1961, kdy měl být zvolen nástupce patriarchy Františka Kováře. Mezi vážné kandidáty na budoucího patriarchu patřili dosavadní pražský biskup Miroslav Novák a profesor HBF Otto Rutrle. Uvažování kandidátů ztělesňovali pro církev i státní moc odlišné linie směřování církve. Miroslav Novák jako bývalý předseda revolučně utvořené Ústřední národní správy byl vnímán jako představitel až konjunkuralistické spolupráce církve s komunistickým režimem. Naproti tomu profesor Otto Rutrle – pro jeho kandidaturu se ve vyhledávacím řízení vyslovila třetina duchovenského sboru – byl personifikován se stále výrazněji rezonující biblicko-teologickou orientací, která částí členů poskytovala naději na autentickou, Boha milující, na něho se spoléhající a pro něho se obětující církev, která nestaví na podpoře státní moci. Církev stála na rozhraní a rozhodovala se, kterou cestou se vydat. Komunistická moc do procesu volby razantně zasáhla a předběžný státní souhlas nakonec získal pouze Miroslav Novák, který byl nakonec 277 hlasy také zvolen novým patriarchou. Bratr farář Hobza, ačkoliv se nehlásil mezi zastánce biblického personalismu, patřil mezi 26 duchovních, kteří pro Novákovo zvolení přesto nehlasovali.

Výrazná životní změna u bratra faráře i jeho rodiny nastala v roce 1965, kdy po svém kritickém vystoupení na diecézním shromáždění v Brně požádal o přeložení do jiné diecéze. Na podzim mu napsali z Hradce Králové, že může na-

stoupit do České Třebové. Nadále publikoval v kalendáři Blahoslav i v Českém zápasu – každý týden např. vycházel Husův kalendář o Husově pobytu v Kostnici. Díky bratru faráři Mádřovi navázali s manželkou při svém pracovní-pastoračním pobytu ve východoněmeckém přístavním městě Wismaru i první ekumenické zahraniční kontakty.

Po odchodu do nové diecéze potřebovali Hobzovi vyřešit svoji neutěšenou finanční situaci a snažili se sehnat farářské místo i pro manželku Libuši. Na pomoc přispěchal královéhradecký biskup Josef Pochop. Libuše byla ustanovena do České Třebové a Radek začal dojíždět do Žamberka (později administroval i Nekoř a působil tam až do roku 1982). To už se blížilo období tzv. pražského jara, které církvím nakrátko umožňovalo renesanci duchovní péče o děti, biřmovance a mládež. Přijatelnějších podmínek využili i faráři Radek Hobza a Zdeněk Svoboda, kteří v roce 1966 začali s „rodinným“ tábořením svých a dalších dětí tři kolegů z Brna a Havlíčkova Brodu. Tábor opakovali i v létě 1967, kdy přijely i další děti z Liberecka. Na první dva tábory pak navázali společně s Josefem Špakem a Milenou Mikuleckou v letech 1968–1970 církevními tábory u farářky Zdenky Schubertové ve Zlaté Olešnici. Vedle sportovních her se zde malí tábormníci seznamovali také s úseky biblické dějepisy, nikoli pouze vyprávěním dospělých, ale podle Komenského principu aktivity žáků „škola hrou“. Nešlo však o divadelní předvedení určitého textu, ale podle foglarovského způsobu táborové hry o prožívání některé starozákonní etapy nebo novozákonního podobenství formou konkrétních, často napínavých úkolů a soutěží. Mezi dětské účastníky táboření tehdy patřilo i pět pozdějších farářů včetně bratra biskupa Štěpána Kláska. V roce 1969 Radek Hobza rovněž navázal na studentská léta na HBF a společně s bratrem farářem Petránkem vedl lesní mládežovou brigádu v Potštejně. Zapojil se rovněž do dění kolem vnitrocírkevních rehabilitací – byl zvolen za člena diecézní rehabilitační komise, v Českém zápasu publikoval text Otázky nad rehabilitací, který v církvi vyvolal značnou odezvu; účastnil se i obnovy Sokola.

Na přelomu šedesátých a sedmdesátých let se v církvi rozpoutala diskuse, zda má být k názvu církve přičleněna charakteristika „husitská“ – stalo se tak na VI. řádném sněmu v roce 1971. Radek Hobza patřil mezi poměrně početnou skupinu duchovních, kteří se vyjadřovali proti doplnění názvu církve touto charakteristikou. Svě stanovisko vyjádřil v obsáhlé studii na toto téma, která byla otištěna v roce 1969 v Theologické revui č. 1 a 2. Ve shodě s profesorem Kaňákem se postavil i proti vystoupení naší církve z IARF. V sedmdesátých letech se jako člen sněmovního liturgického výboru podílel na úpravách Farského liturgie – později se účastnil polemiky o častém vysluhování večere Páně –, pracoval na Kaňákově bibliografii, která vyšla jako soukromý tisk v nákladu asi 300 kusů v roce 1976, připravoval si materiály k napsání své disertační práce na téma Řád a kázeň při večeri Páně v české reformaci. Práci po úspěšném složení rigorózních zkoušek obhájil v roce 1982 a ve vinohradském sboru mu byl slavnostně udělen doktorát teologie.

Na podzim 1982 nastoupil bratr farář Hobza za nově zvoleného královéhradeckého biskupa Jaromíra Tučka do Pardubic, v následujícím roce se zde nerad – jak sám zdůrazňuje – stal předsedou pardubického okrsku. Mimo běžnou duchovenskou službu v náboženské obci, která zahrnovala i zdaleka neobvyklou pravidelnou sobotní duchovní péči o děti, zde do farářského řemesla zasvěcoval praktikující bohoslovce Jaroslava Hrdličku, krátce i Tomáše Buttů. Inspirován osudem svého otce se začal zabývat odbojovou činností a perzekucí věřících královéhradecké diecéze v době nacistické okupace. Výsledek jeho studia byl otištěn v roce 1985 v Theologické revui č. 6. V devadesátých letech toto téma rozšířil a v roce 1997 o něm přednášel na konferenci „Rok 1942 v českém odboji“ (příspěvek otištěn ve stejnojmenném sborníku pod názvem Církev československá (husitská) v odboji do roku 1942). Tváří v tvář byl v roce 1984 poprvé také konfrontován s příslušníky Státní bezpečnosti (StB), když musel absolvovat výslech na jejich služebně. Svodům odolal a o výslechu navíc informoval svého biskupa, což také příslušníci StB předem oznámili.

Přelomový rok 1989 prožíval bratr farář stále v Pardubicích. Ještě před listopadem mu bylo povoleno vydání jeho biblické hry Životem Pána Ježíše, kterou potom rozesílal zájemcům do náboženských obcí. Bezprostředně po 17. listopadu 1989 se opět zapojil do obnovy Sokola, účastnil se i demokratických změn v naší církvi, když byl zvolen do přípravného výboru obnovené Jednoty duchovenstva. V březnu 1990 žádal, aby na nastávající generální synodu byli pozváni z politických důvodů dříve vyobcovaní duchovní i faráři

První církevní tábor ve Zlaté Olešnici v roce 1968

Dospělí zleva: Jindřich Hamuš, Zdeněk Svoboda a Radek Hobza

působící mimo službu. Snažil se využít nové možnosti pastorační a začal docházet do pardubické věznice. Věnoval se přednáškové činnosti na Pedagogické fakultě Univerzity Hradec Králové, kde vedl seminář o křesťanství a jeho historickém vývoji. Po inkorporaci naší fakulty pod Univerzitu Karlovu obdržel jako doktor teologie společně s dalšími absolventy HBF osvědčení, že je konečně oprávněn užívat akademický titul magistra.

To už se blížil k šedesátce a nástupu do starobního důchodu, který po sedmatřiceti letech služby činil 2 189 Kč. Nadále sloužil v Pardubicích, ke kterým mu od počátku devadesátých let přibyla Čáslav, kam se s manželkou v roce 1999 přestěhovali. To už začal působit jako duchovní při královéhradecké diecézní radě a kromě Pardubic a Čáslavi vypomáhal i v náboženských obcích Přelouč, Světla nad Sázavou, občas i jinde, kam ho Pán zavolal. K tomu pravidelně publikoval v církevním tisku, účastnil se ekumenických setkání Kruhu duchovních tradic českých dějin, později i Literárně-historického odboru pražské diecéze (setkáváme se zde dodnes a vždy obdivuji připravenost, s jakou bratr farář na jednání přichází), účastnil se setkání Věrné gardy, cvičil a vypomáhal v Sokole, ve volných chvílích cestoval. Na svoji církev nezapomínal a nezapomíná ani hmotnými dary, protože církev, která nás nic nestojí, za nic nestojí. Svou mysl otevřel i novým technologiím, a ačkoli se zpočátku vzpíral, využívá dnes běžně počítač i internet, nezapomíná však ani na krásu psaného slova, takže mám od něho doma schováno i několik ručně psaných dopisů.

A tady se kruh začíná uzavírat. Byl to totiž právě bratr farář Radek Hobza, který patřil k jednomu z mála ochotných spolupracovníků, rádců a podporovatelů při mé snaze o odhalování osudů našich bratrů a sester, kteří si v období nacistické okupace a komunistického režimu uvědomovali, že království Boží je královstvím ponížených, vyděděných, chudých, lačných a žízňících, a byli pro to ochotni přijmout i cestu kříže. Za mě i za tyto věrné a ryzí služebníky, kteří přenesli naši církev dobou nacistického a komunistického temna, bych chtěl bratru faráři poděkovat. A jsem vděčný, že v sobě bratr Radek ucítil hlas Božího volání k církevní službě a v mnohém tak našemu společnému dílu prospěl. Ale především poděkujeme našemu Pánu, že nás i bratra faráře přes naše selhávání a klopýtání obdarovává svou milostí a dodává nám nových sil. Díky, Pane.

Martin Jindra

Zemřel nám bratr farář...

Ještě neuplynul ani měsíc od rozloučení s naší milou sestrou farářkou Drahomírou Krchňákovou, když se Pán rozhodl povolal na věčnost jejího manžela, bratra faráře ThMgr. Milana Krchňáka. Při úmrtí sestry farářky jsme psali do Českého zápasu oznámení o jejím skonu. Když článek vyšel, bratr farář byl s jeho zněním spokojen a upřímně za něj děkoval. Nedělní bohoslužby 19. února se zúčastnil již jen jako jeden z nás – řadových členů. V závěru se přimluvil o dozpívání všech slok dlouhé závěrečné písně a poté se s námi, jako obvykle, upřímně loučil. I když jeho zdravotní stav byl vážný, snažil se nedávat to navenek znát. Nikoho z nás by v tu chvíli ale nenapadlo, že se s naším milým bratrem farářem vidíme naposledy. Telefonická zpráva od jeho rodiny o jeho odchodu na věčnost přišla opravdu nečekaně.

Odešel dobrý člověk, cele oddaný našemu Pánu a jeho věrný služebník. Nesmlouvavý v otázkách víry, laskavý k nám, věřícím, svědomitý manžel, otec a dědeček. Milan Krchňák se narodil 24. března 1928 v Brně – Kohoutovicích. Měšťanskou školu navštěvoval v Brně na Mendelově náměstí. Po maturitě na Vyšší průmyslové škole stavební působil jako stavební technik u Třineckých železáren a stavbyvedoucí Pozemních staveb.

V roce 1950 byl přijat ke studiu na Husovu čs. bohosloveckou fakultu a v říjnu roku 1954 byl vysvěcen patriarchou dr. Františkem Kovářem na duchovního. V témže roce se započala jeho krásná celoživotní společná manželská cesta s Drahomírou Šťastnou a po vojenské prezenční službě byl ustanoven farářem ve Světle nad Sázavou. To již bydleli s manželkou Drahomírou v Havlíčkově Brodě, kde i ona působila jako duchovní. Dlužno říci, že během jejich pobytu na havlíčkovobrodské faře farní i kostelní budova vzkvétaly díky stavebnímu vzdělání a zkušenostem bratra Krchňáka a organizačním schopnostem a nadšením jeho samotného i jeho manželky. Tato jejich nevšední a bohulibá činnost se v tomto směru projevila i v řadě dalších míst havlíčkovobrodského regionu, jmenujme například budovy sloužící k bohoslužebným účelům v Přibyslavi, Lipnici nad Sázavou, Veselém Žďáře a v Chotěboři.

Bratr farář Milan Krchňák působil v náboženských obcích Světla nad Sázavou. Dokončení na str. 4

ZPRÁVY

Logo 2015

Soutěž na přípravu loga jubilejního roku 2015. Ústřední rada Církve československé husitské (dle usnesení 1.4.129 z 10. 3. 2012) vypisuje soutěž na logo jubilejního roku 2015 (600. výročí mučednické smrti Mistra Jana Husa) s požadavky:

* grafický motiv v barevné a černobílé verzi

* součástí loga mohou být iniciály nebo jméno Husovo, případně „600. výročí M. J. Husa“

* motiv loga by měl být použitelný i pro pamětní medaile

Návrhy zašlete do 15. května 2012 na adresu: Kulturní rada CČSH, Wuchterlova 5, 160 00 Praha 6 a současně v elektronické podobě na e-mailovou adresu: jiri.vanicek@ccsh.cz.

(jv)

Velikonoce v Krči

Velikonoční bohoslužby a akce Církve československé husitské ve sboru v Krči (Dolnokrčská 1):

4. dubna - Škaredá středa od 18 h: pesachová večeře s jedením beránka, macesů, hořkých bylin, malty (jablka, ořechy), vajec a pitím košer vína (pro děti hroznová šťáva)

6. dubna - Velký pátek od 18 h: pašije s písněmi, kdy si připomeneme Ježíšovo utrpení a smrt

8. dubna - Neděle, Hod Boží velikonoční od 9.20 h: bohoslužba na Vzkříšení.

Jindřiška Buttová,
Dana Kalivodová

Velikonoce - Vinohrady

Bohoslužby o Velikonocích v Husově sboru na Vinohradech, (Dykova 1, vedle Vinohradské vodárny).

5. dubna - Zelený čtvrtek od 18 h

6. dubna - Velký Pátek od 18 h

7. dubna - Bílá sobota (Velikonoční vigilie) od 20 h

8. dubna - Hod Boží velikonoční od 9 h

Všechny příznivce komorní hudby bychom dále chtěli pozvat na velikonoční koncert 8. dubna v Husově sboru na Vinohradech od 16 h, ve kterém uslyšíte skladby J. S. Bacha, W. A. Mozarta, J. Haydna a E. Douši. Koncert pro vás připravili: Josef Prokop – varhany, Miroslav Laštovka – trubka, Štěpánka Heřmánková – zpěv.

Vstupné dobrovolné.

Daniel Majer, farář

Krásný ztráty na ČT2

Oznamujeme, že pořad ČT 2 věnovaný rozhovoru s předsedkyní rady starších v Rudné u Prahy Miluškou Havlůvou, o němž jsme referovali v této rubrice v č. 12, byl přesunut na 4. 4.

(red)

Slavnost v Písku

Zelenočtvrteční otevření zrekonstruovaného Husova sboru v Písku. Jako poděkování i příslib nové naděje si vás dovolujeme pozvat 5. dubna v 19 h na znovuootevření píseckého sboru, který dva roky procházel nákladnou a rozsáhlou rekonstrukcí. Po krátké modlitbě a meditaci jste srdečně zváni také ke zvláštní večeři, která se bude skládat z jamních darů naší země. Pokud byste chtěli pomoci s přípravou této slavnosti, nějakým nápadem, hudbou,

tancem či občerstvením, prosím dejte nám vědět na tel: 736706517.

Prostor této kaple uprostřed písecké zástavby bude v budoucnu sloužit nejen k pravidelným bohoslužbám, ale také k meditativním setkáním, koncertům, výstavám a dalším aktivitám.

(red)

Velikonoce v Počernicích

Připomeňme si společně největší křesťanské svátky ve Sboru dr. Karla Farského v Horních Počernicích (Náhodská 382).

5. dubna od 18 hodin

6. dubna od 18 hodin

8. dubna od 9 hodin

11. dubna od 18 hodin - Oslava Velikonoc zpěvem, hudbou a slovem.

Zveme každého, aby si přišel zapívat za doprovodu kytary a kláves. Kdo vlastní hudební nástroj, necht' ho přinese s sebou. Zároveň se zamysleme nad smyslem Velikonoc.

František Brynych

Pozvání do Vršovic

Divadlo MANA, Husův sbor Vršovice, Moskevská 34/967.

5. dubna v 17 hodin - biblické stolování po židovském způsobu. Přijďte ochutnat jedinečnou atmosféru zelenočtvrtečního stolování v duchu biblických tradic. Součástí je modlitba a duchovní zamyšlení.

6. dubna v 17 hodin - Husitské pašije.

Jiřina Hůlková

Koncerty u sv. Mikuláše

* 2. 4. – 14 hodin

Benefiční koncert
The Holt and the Ranelagh
School Choir (UK)

* 2. 4. – 20 hodin

Bach, Dvořák, Gershwin,
Händel
From Baroque to Jazz,
Prague Brass Ensemble,
J. Kalfus - varhany

* 4. 4. – 20 hodin

Bach, Vivaldi, Mozart
Easter festival,
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - alt

* 5. 4. – 20 hodin

Bach, Vivaldi, Mozart
Easter festival,
Praga Sinfonietta orchestra,
diriguje: M. Němcová,
Y. Škvárová - alt

* 6. 4. – 17 hodin

Mozart, Vivaldi, Haydn
Easter festival,
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 7. 4. – 17 hodin

Mozart, Vivaldi, Haydn
Easter festival,
Vivaldi orchestra Praga,
V. Návrat - barokní housle,
Y. Škvárová - mezzosoprán

* 8. 4. – 14 hodin

Benefiční koncert
Genazzano FCJ College,
Choir & Flute Ensemble
(Australia)
* 8. 4. – 20 hodin
Mozart, Pachelbel
Easter festival,
Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková - soprán,
M. Laštovka – trubka

ZEKUMENY

NOVÉHO PATRIARCHU KOPTSKÉ PRAVOSLAVNÉ CÍRKVE BUDE VYBÍRAT RADA O 1500 ČLENECH

O nástupnictví po patriarchovi Koptské pravoslavné církve v Egyptě Šenudovi III., který zemřel ve věku 88 let 17. března, by se mohlo ucházet pět až šest kandidátů. Podle agentury AFP egyptský tisk upozorňuje, že výběr nového patriarchy bude těžkým oříškem. Všichni případní kandidáti jsou biskupové. Nejčastěji se hovoří o tajemníkovi svatého synodu Koptské církve Bišóim, dále o Músovi, který má na starosti mládež, Šenudově tajemníkovi Juanisovi či biskupovi Morkosovi ze severní Káhiry. "Funkce hlavy Koptské církve nabyla náboženského významu i politické důležitosti. A proto bychom mohli být svědky velkého konfliktu uvnitř vedení církve při procesu výběru," upozornil v deníku Daily News Egypt koptský intelektuál Gamál Asaad.

Koptové představují přibližně deset procent z 82 milionů obyvatel země na Nilu. Jejich slabá politická reprezentace přispěla k tomu, že se posílila role patriarchy jako čelné postavy celého společenství i na politické scéně. Šenuda III. byl 117. pokračovatelem apoštola Marka, který podle tradice založil Koptskou církev v roce 43, a byl z teologického hlediska představitelem konzervativního směru. Byl však také osobou blízkou bývalému prezidentovi Husnímu Mubarakovi, jehož loni v únoru svrhla lidová revolta. Příští patriarcha Koptské církve bude nastupovat v nejisté politické době, kdy první volby od Mubarakova pádu ovládli z větší části islamisté. V čele země zatím stojí vojenská rada, ovšem na přelomu května a června se uskuteční prezidentské volby.

Vůdce křesťanské církve bude vybírán na základě vnitřních pravidel stanovených v roce 1957 a celý proces může trvat i několik měsíců. Nová postava v čele koptů musí pocházet z Egypta a žít v celibátu. Dalšími podmínkami jsou věk vyšší než 40 let a minimálně 15 let prožitých v klášteře. Koptského patriarchu bude vybírat rada o 1500 členech. Kandidáti na tuto pozici se mohou přihlásit sami nebo je může navrhnout někdo jiný. Vedení církve bylo po oznámení Šenudovy smrti dočasně na dva měsíce svěřeno biskupovi Pachomiusovi.

Na pohřbu patriarchy Šenudy III. se 20. března v katedrále sv. Marka v Káhiře sešly desítky tisíc lidí. Účastnily se i významné osobnosti koptské komunity jako telekomunikační magnát Nagíb Sáviris nebo ministr pro cestovní ruch Munír Fáchir Abdal Núr. Na místě byl i předseda Lidového shromáždění, islamista Saad Katátni. Po ceremonii byla rakev odvezena z katedrály do kláštera svatého Bišóiho, Šenudova oblíbeného místa asi sto kilometrů severozápadně od Káhiry, kde byl patriarcha pohřben. Na den pohřbu byl egyptskou vládou vyhlášen státní smutek. Ceremonii v přímém přenosu vysílala státní televize.

podle ČTK

Zemřel nám bratr farář...

Dokončení ze str. 3

vou (1957 – 1962), Havlíčkův Brod (1962 – 2000), Lipnice nad Sázavou (1981 – 1983) a Chotěboř (1983 – 1986). V letech 1969 – 1975 byl členem diecézní rady v Brně. V letech 2000 – 2008 působil jako farář diecézní rady. V letech 1985 – 1999 byl vikářem jihlavského okrsku.

60. a 70. léta probíhala v jeho životě ve znamení mimořádné a nezištné práce s mládeží. Pořádal a vedl několik prázdninových výletů mládežnických skupin po Čechách i v zahraničí (Německo, Maďarsko). Mj. byl pověřen v roce 1969 vybudováním střediska duchovní péče v Příbyslavi. Zde si počínal natolik zdatně, že ještě v témže roce se zde uskutečnily 4 táborové turnusy, přičemž poslední z nich sám vedl.

V roce 1978 byli Krchňákoví nuceni zakoupit z vlastních prostředků starší dům v Chotěboři. Získat na koupi jakoukoliv dotaci nebylo možné, i když měl objekt sloužit k účelům naší církve. Zde se znovu projevil jejich schopností a zkušeností s organizací stavebních prací. Dům s velkým úsilím i nasazením opravili a jeho část připravili k bohoslužebným účelům. Takto je využíván dodnes.

V roce 2000 opouští manželé Krchňákoví Havlíčkův Brod a stěhují se natrvalo do Chotěboře. Zde, ve vlastním domě, vykonávala službu sestra farářka, bratr Krchňák dojížděl sloužit do okolních míst, zejména pak do Světla nad Sázavou.

Velmi významnou činností bratra faráře byla práce v oblasti literární a nakladatelské. Byl autorem několika prací s duchovním zaměřením. V roce 1992 založil vydavatelství ICHTYS zabývající se vydáváním publikací a knih s křesťanskou tematikou. Stejně jako jeho manželka se bratr farář Milan Krchňák snažil věnovat nám až do posledních chvil duchovní péči. Pokud mu to zdravotní stav dovolil, zastupoval svoji manželku při bohoslužbách, staral se o organizační záležitosti náboženské obce i o svůj – a z duchovního pohledu i náš – modlitební dům.

Pán si k sobě bratra faráře ThMgr. Milana Krchňáka povolal 20. února 2012. Naše náboženská obec ztrácí jeho odchodem věrného a nesmírně obětavého služebníka Božího, laskavého a empatického člověka.

S úctou k jeho památce a s poděkováním

členové náboženské obce Chotěboř

Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.

Číslo účtu: 43-3856220207/0100

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Pašijové otázky

Pokud vyberete správné odpovědi, získáte písmenka do tajenky. Pomocí vám může 14. a 15. kapitola Markova evangelia.

- Co učinila žena Ježíšovi, když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného?
a) zaplatila mu penězi za to, že ji uzdravil (A); b) umyla mu nohy (S); c) pomazala jej vzácným olejem (O)
- Co slíbili velekněží Jidášovi za zradu Ježíše?
a) dobré postavení (I); b) peníze (D); c) že nebude potrestán (L)
- Podle čeho učedníci poznali muže, v jehož domě měli pro Ježíše připravit velikonoční večeři?
a) nesl džbán vody (V); b) nesl beránka (O); c) nesl džbán vína (Ě)
- Jak se jmenuje hora, na které se nachází Getsemanská zahrada?
a) Golgota (Y); b) Sinaj (M); c) Olivová (A)
- Které učedníky Ježíš požádal, aby bděli, když se v zahradě modlil?
a) Petra, Jakuba a Jana (L); b) Tomáše, Petra a Šimona (T); c) Jana, Jakuba a Tomáše (U)
- Jaké znamení si domluvil Jidáš k označení Ježíše?
a) objetí (Z); b) políbení (E); c) pokleknutí před ním (P)
- Kolikrát Petr Ježíše zapřel?
a) ani jednou (B); b) dvakrát (Á); c) třikrát (N)
- Jak se jmenoval vězeň, kterého Pilát na žádost zástupu propustil?
a) Kleofáš (F); b) Barnabáš (S); c) Barabáš (Ý)
- Jaký nápis dali vojáci nad hlavu ukřižovaného Ježíše?
a) Král Židů (K); b) Mesiáš (L); c) Syn Boží (V)
- Co se stalo v okamžiku Ježíšovy smrti?
a) zřítíl se chrám (Z); b) roztrhla se chrámová opona (Á); c) nastalo zemětřesení (C)
- Kdo Ježíše pohřbil?
a) Šimon z Kyrény (H); b) Jan Křtitel (N); c) Josef z Arimatie (M)
- Kdo první spatřil prázdný hrob?
a) vojáci, kteří jej hlídali (D); b) ženy (E); c) učedníci (K)
- Kam poslal anděl učedníky, že se tam setkají se vzkříšeným Ježíšem?
a) do Galileje (N); b) do Jeruzaléma (Ě); c) do Betléma (I)

(Řešení z minulého čísla: Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje.)

Jana Krajčříková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčříková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@ccsh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9